

РЕШЕНИЕ

№ 1157

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **10817** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на И. Й. Г. срещу съдебно решение № 4351 от 29.09.2023 г. по н.а.х.д. № 6442/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 7-ми състав, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление (НП) № 22-4332-029079/23.02.2023 г., издадено от началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 5, вр. ал. 1, т. 4 ЗДвП на И. Й. Г. е наложена глоба в размер на 800 лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС) за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорения съдебен акт. Касаторът твърди, че решаващият съд неправилно е приел, че е налице системност на извършеното нарушение. Излага доводи, че деянието подлежи на наказване с електронен фиш, а в случая, в резултат на погрешна правна квалификация, неоснователно двукратно е увеличен размерът на наложената глоба, която е кумулирана с наказание лишаване от право да се управлява МПС. Моли съда да отмени оспорения съдебен акт и отмени НП, а в случай че са налице основания за прилагане на правилото по чл. 63, ал. 7, т. 1, вр. ал. 2, т. 4 ЗАНН – да върне делото за ново разглеждане от СРС. Претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба – началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Съгласно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Районният съд е приел за установено, че на 18.07.2022 г., в 11:21 часа, И. Й. Г. е управлявал собствения си лек автомобил „М. ГЛК 220 ЦДИ 4 М.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], до № 303, с посока на движение от [населено място] към [населено място], като при ограничение на скоростта от 50 км/ч, важащо за населено място, автомобилът е засечен да се движи с 83 км/ч при приспаднат толеранс от 3% във връзка с допустимата грешка при измерване на скорост. Нарушението е установено с автоматизирано мобилно техническо средство – преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1 № 11743.

На 07.11.2022 г. И. Г. е попълнил декларация по чл. 188 ЗДвП, с която е заявил, че именно той е управлявал на 18.07.2022 г. в 11:21 часа собствения си лек автомобил „М. ГЛК 220 ЦДИ 4 М.“ с рег. [рег.номер на МПС]. Вследствие на това обстоятелство, на Г., при условията на чл. 40, ал. 2 ЗАНН, е съставен АУАН бланков № 027696/12.12.2022 г. за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, извършено в условията на системност поради установени по отношение на него 2 бр. влезли в сила електронни фишове – ЕФ № 4291527/21.12.2020 г. и ЕФ № 4271164/16.12.2020 г., издадени от ОДМВР – П., за нарушения на чл. 21, ал. 2 ЗДвП, редовно връчени на нарушителя на 28.07.2021 г., необжалвани и влезли в сила на 12.08.2021 г.

АУАН е връчен на лицето на 11.01.2023 г. В акта Г. собственоръчно е записал, че няма възражения, като такива не е изложил и в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП, с което на настоящия касатор, на основание чл. 182, ал. 5, вр. ал. 1, т. 4 ЗДвП, е наложена глоба в размер на 800 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е извел извод за законосъобразност на НП по съображения, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на същото и до ограничаване

правото на защита на нарушителя и е спазен материалният закон, като е възприел квалификацията на нарушението като извършено в условията на системност съгласно §6, т. 62 от ДР на ЗДвП.

Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно.

Касационната инстанция споделя изводите на въззивния съд, че е доказано извършване на нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП. С технически изправно и годно АТСС е заснето движение на лекия автомобил на касатора в [населено място], като скоростта му е превишила допустимата за населено място с 33 км/ч. Собственикът на МПС е декларирал, че сам е управлявал превозното средство в момента на заснемане, поради което правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Основателно обаче, е оспорването на правната квалификация на деянието. И административнонаказващият орган, и въззивният съд неправилно са приели, че нарушението е извършено в условията на системност. Съгласно §6, т. 62 от ДР на ЗДвП „системно“ е нарушението, извършено три или повече пъти в едногодишен срок от влизането в сила на първото НП или на първия електронен фиш, с който на нарушителя се налага наказание за същото по вид нарушение. Това означава, че за да е налице „системност“, следва всички 4 нарушения в поредността – едно влязло в сила и три в едногодишен срок от влизането му в сила, да са за нарушения по ал. 1, т. 4 – 6, ал. 2, т. 4-6 и ал. 3, т. 4-6 на чл. 182 ЗДвП, като едногодишният срок започва да тече след като влезе в сила първият санкционен акт. Тоест, следва да е установено, че са налице три или повече извършени нарушения от санкционираното лице в едногодишен срок от датата на влизане в сила на първото издадено НП или първия издаден електронен фиш. В случая процесното нарушение е от 18.07.2022г и е в едногодишния срок от влизане в сила на цитираните в НП Ел Фишове, влезли в сила на 12.08.2021г. Двата ел фиша са влезли в сила на една и съща дата – 12.08.2021 г., и от този момент е започнал да тече едногодишният срок, в който е извършено процесното нарушение. В тази връзка, основателно е възражението на касатора, че нарушението, предмет на настоящото производство, се явява извършено за първи, а не за трети път от влизане в сила на предходен санкционен акт за същото по вид нарушение. Следователно, това нарушение не е системно по смисъла на §6, т. 62 от ДР на ЗДвП и санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 5, вр. ал. 1, т. 4 ЗДвП е неприложима.

Предвид обстоятелството, че нарушението е несъмнено извършено, касационният състав приема, че са налице предпоставки за преквалифициране на установеното нарушение, което обаче не е в правомощията на касационната инстанция.

В съответствие със задължителните указания, съдържащи се в т. 2 от Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ВАС по т.д. № 1/2020 г., ОСС, I и II колегия, в касационното производство по реда на глава дванадесета от АПК, след като отмени решението на районния съд, административният съд няма правомощие да преквалифицира описаното в НП изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба. В мотивите на цитираното тълкувателно решение, ОСС, I и II колегия, е изразило становище, че това е така, тъй като подведеният под административнонаказателна отговорност субект трябва да разполага в касационното производство с възможност за защита не само срещу съставомерните факти, установени от

административнонаказващия орган, но и срещу тяхната правна квалификация, независимо дали тя е дадена от административнонаказващия орган или за първи път от районния съд.

С такова правомощие разполага въззивната инстанция по аргумент от същото тълкувателно решение (т. 1), а и според вече изричната уредба в ЗАНН – чл. 63, ал. 7, т. 1, вр. ал. 2, т. 4 ЗАНН.

При еднородност на фактите и обстоятелствата по нарушението и наличие на обвинение за такова нарушение, първостепенният съд има правомощие да измени НП като се преквалифицира нарушението като извършено без квалификация му признак „системно“, като в съответствие с това се приложи закон за по-леко наказуемото нарушение – санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП, относима в настоящия случай, с оглед установения размер на превишението на скоростта.

Като е потвърдил изцяло оспореното пред него НП и не е упражнил правомощието си по чл. 63, ал. 7, т. 1, вр. ал. 2, т. 4 ЗАНН при наличието на основания за това, районният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което обуславя отмяната на обжалваното решение като неправилно и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивната инстанция.

При новото разглеждане на делото районният съд следва да извърши нова преценка за приложимия материален закон, като даде правилната правна квалификация на нарушението и определи съответстващата санкционна разпоредба.

По претенциите на страните за разноси, в т.ч. и за настоящата инстанция, съгласно чл. 226, ал. 3 АПК, следва да се произнесе въззивният съд при новото разглеждане на делото.

По изложените съображения и на основание чл. 222, ал. 2 и чл. 224 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, IV касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение № 4351 от 29.09.2023 г. по н.а.х.д. № 6442/2023 г. по описа на СРС, НО, 7-ми състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: